

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.411/2024/7.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Darányi József Tibor egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegye1 Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tavaszi Helga kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 10.K.700.104/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a Kirendeltség1 Tűzoltóparancsnokság1 állományában 2020. június 1. napjától 2023. január 31. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) 24-48 órás váltásban szerparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A felperes a perbeli időszakban a szerparancsnoki beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat – ellentételezés nélkül – rendszeresen ellátott. Szolgálati panaszának – amelyben a szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatok teljesítéséért megbízási díjat igényelt – az alperes vezetője a határozatl számú határozatával (a továbbiakban: határozat) részben helyt adott.

A kereset és a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest 1.642.625 forint megbízási díj és annak 2021. október 15. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét azokra a hónapokra vonatkozóan, amikor az általa ellátott többletfeladat egy napot érintett, a rendvédelmi illetményalap 100%-ában, azt ezt meghaladó mértékű többletfeladat-ellátás esetére az illetményalap 150 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest – késedelmi kamattal növelt – 1.642.625 forint megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2), (4), (5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. § (1) bekezdés ba) pontjára, 5. számú mellékletére; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi, igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. Ítéletének tényállásában és indokolásában ismertette a parancsnokság szervezeti felépítését, munkaszervezését, a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok feladatait. Megállapította, hogy a szerparancsnok, valamint a szolgálatparancsnok külön beosztás, utóbbi ellátása szakmailag magasabb képzettséget és szakértelmet igényel, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent. A rendelkezésére álló okirati bizonyítékok alapján rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját beosztásának ellátása mellett

rendszeresen visszatérően, a szolgálati ideje körülbelül 25-30 %-ában (2020 évben 26%-ában, 2021 évben 30%-ában, 2022 évben 23%-ában, 2023. évben egy hónapot érintően pedig 12,5%-ában) a beosztásához nem tartozó, magasabb (tishti) besorolású többletfeladatokat látott el, beleértve a kárhelyszíneken végrehajtott irányítási feladatokat is, továbbá több beosztott munkáját felügyelte mint szerparancsnokként, a teendőit esetenként akár szabadnapjain is végezte. Számára az oktatások, gyakorlatok szervezése is többletfeladatot jelentett, tekintettel arra, hogy pl. a külső helyszínen végzett gyakorlat esetében azt be kellett járnia, illetőleg gyakorlattervet készítenie, továbbá a gyakorlat eredményes megvalósításáért is felelt. Az elsőfokú bíróság utalt a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletének [14] bekezdésére, amely szerint a bíróság a megbízási díjat a mérlegelési jogkörében határozhatta meg, amelynek során a többletfeladat nagyságát, annak az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, gyakoriságát, az arra előírt többlettudást, a megbízással járó többletterhet a helyettesített szolgálati beosztás, besorolás szerint helyesen vette alapul. A megbízási díj mértékét azokat a hónapokat érintően, amikor a felperes egy napon végzett szolgálatparancsnoki feladatokat a rendvédelmi illetményalap 100%-ában, ezt meghaladó mértékű többletfeladat-ellátás esetén az illetményalap 150%-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj rendvédelmi illetményalap 50 %-ára történő mérséklését, azt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 71. §-a rögzíti az eseti jellegű helyettesítésre történő megbízási szabályait. Az akadályoztatás ténye a tárgyi ügy kapcsán is megállapítható. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, hogy a szerparancsnok/szolgálatparancsnok beosztások külön beosztások, egymástól jól elkülönülő feladatkörökkel, azt azonban nem vette figyelembe, hogy a hivatásos állomány tagja egy szolgálati napon csak egy beosztás ellátására képes, ezért a megbízási díj jogalapja nem áll fenn. A felperes a megbízási díjra kizárólag akkor vált volna jogosulttá, ha a helyettesített munkatárs beosztásába tartozó feladatok ellátása mellett a saját munkaköri feladatait is elvégzi. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a felperes 24-48 órás váltásban dolgozott, egy hónapban átlagosan csupán 7-8 alkalommal látott el szolgálatot. A rendszeresség vizsgálatát ehhez az átlaghoz és időintervallumhoz kell viszonyítani. E körben hivatkozott a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú ítéletére, amely kimondta, hogy a rendszeresség vizsgálata során a szolgálatteljesítés jellegéből eredően a megbízási díjra való jogosultságot havi minimum három helyettesítés (a munkaidő 40-50%-a) alapozza meg azzal, hogy a helyettesítés időtartamának a 30 napot el kell érnie. Az elsőfokú bíróság a rendszerességet a Hszt. 11. § (1) bekezdésében meghatározott elévülési időt alapul véve vizsgálta, és nem a helyes számítási mód szerint. Három év vonatkozásában nézte, hogy a felperes egy hónapban hány alkalommal teljesített más beosztásban szolgálatot; a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt százalékolást az egy hónapban teljesített magasabb beosztásban töltött szolgálat számához igazította. Kiemelte, hogy a munkáltató a helyettesítéseket több, mint egy hónap vonatkozásában nem tudja kezelni; a kifizetések tekintetében saját belső normával rendelkezik; a helyettesítési díjak illetményként, havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre. A Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéletében írt százalékos meghatározás egy évre vonatkoztatva nem tartható. A hivatkozott ítélet [28] bekezdése tartalmazza, hogy a Hszt. 71. § (6) bekezdésének értelmezését a bírói gyakorlat már elvégezte; ugyanakkor a bírói

jogértelmezés a jogalkalmazók számára nem kötelezően alkalmazandó, habár jelentősen segíti azt. A rendszeresség megállapítására irányuló belső normája a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, annak megalkotása során a Kúria Mfv.II.10.549/2015/5. számú ítéletében foglaltakat vették alapul. A vonatkozó bírói gyakorlat szerint az eseti jelleggel, alkalmanként teljesített többletfeladat a megbízási díj iránti igényt nem alapozhatja meg (Kúria Mfv.II.10.093/2011/12., Mfv.II.10.759/2011/12., Mfv.II.10.172/2013/2., Mfv.II.10.320/2012/4.). A másodlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben a jogszabályi hivatkozásokon túlmenően egyebet nem adott elő.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezési érvelése a bírósági gyakorlattal és jogi értelmezéssel ellentétes. A szerparancsnoki, valamint a szolgálatparancsnoki beosztások különbözőek, a szolgálatparancsnok helyettesítése többletfeladatként megbízási díjra jogosít. A feladatellátás rendszeressége kapcsán a törvényi „30 nap” értelmezését a bírói gyakorlat már kidolgozta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, az ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] Az alperes fellebbezésében alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte és az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését támadta.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike – ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, – megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú bíróságnak annak megalapozottságát kellett vizsgálnia, melynek eredményeképpen az ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre a törvényszék a döntését alapította.

[11] A másodfokú bíróság elöljáróban hangsúlyozza, hogy a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú ügyazonos ítéletében jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte.

[12] Az elsőfokú bíróság a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében helyesen utalt a kiforrott ítélkezési gyakorlatra, amely szerint amennyiben a szolgálati beosztáson kívüli rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapol meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[13] A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak; ezt a tényt fellebbezésében az alperes sem vitatta. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, a felperes beosztásához képest a szolgálatparancsnok tisztí beosztás. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[14] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes jogszerűen utasította bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy az alperes e többletszolgálatot helyettesítésnek nevezi, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben

rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[15] Alapítván kifogásolta az alperes a rendszeresség elsőfokú bíróság általi vizsgálatának elmaradását. Ezzel összefüggésben a Kúria döntései (Mfv.II.10.623/2015/4., Mfv.II.10.038/2015/5., Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4.) kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[16] A perbeli esetben e feltétel is megvalósult, a feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában egyértelműen megállapítható az ismétlődés, illetve a folyamatosság. Erre vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta, azokat az alperes nem cáfolta. Az eseti jelleg a ciklikus ismétlődés kizárja. Kétségtelen, hogy a törvényszék a perbeli időszakot egy egységként kezelte, de ez nem jelenti azt, hogy a döntését kizárólag az éves arányszámokra alapította. A felperes tevékenységkimutatása a keresetben tételesen megjelent, a 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tartalma szerint azzal kapcsolatban a tényállást és a kereseti követelést tisztázó kérdést tett fel, illetve az éves arányszámok ezen adatokra figyelemmel kerültek megállapításra. Irreleváns az alperes belső normájára való hivatkozás a perben, mivel az alperes határozata szerint „az igazgatói álláspont értelmében, ha a helyettesítéssel ellátott szolgálati napok száma havonta legalább a 4 alkalmat eléri, a helyettesítő a rendvédelmi illetményalap 100%-nak megfelelő mértékű díjazásra jogosult.” Azaz az alperes azt az álláspontot képviselte, hogy a havi 4 – a fellebbezése szerint 3 – feladatellátás tekinthető rendszeresnek. Ezen következtetést azonban nem az egyes hónapokat követő önkéntesen elvégzett ellenőrzését követően, hanem a határozatban jelenítette meg. Ezzel szemben a megbízási díj jogalapjának vizsgálata során a rendszerességet – a fent írtak szerint – a havonta ciklikusan megjelenő feladatellátás is megalapozza. Utal az ítéltábla arra is, hogy a felperes viszonylatában a havi 7-8 szolgálat esetén a havi legalább 1 többletfeladatellátás is rendszeresnek tekinthető, továbbá a felperes a perbeli időszakban több esetben 2-4 alkalommal volt szolgálatparancsnok.

[17] Összegezve: a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak, a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása is megállapítható. A szolgálatparancsnok feladatainak ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, így az alapján díjazásra vált jogosulttá.

[18] Alapítván hivatkozott az alperes a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéleteire, mivel a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1-je után keletkezett és szerepel a Bírósági

Határozatok Gyűjteményében (Kúria Kfv.I.35.552/2021/6.). A felhívott ítéletek e kritériumoknak nem felelnek meg.

[19] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[20] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes ugyan a havi 4 szolgálattal érintett hónapokra megbízási díjat 100%-os mértékben a felperesnek megfizetett, azonban ezt meghaladóan a megbízási díjat az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A másodfokú bíróság kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt-e. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában és 150%-ában történő meghatározással – a felperesnek a szolgálatparancsnok, mint a szervezet vezető állású foglalkoztatottja beosztásához tartozó rendszerszintű többletfeladat-ellátására figyelemmel – a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[21] Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás) milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes azon hivatkozása, miszerint a bíróságnak a hivatásos állomány tagját többletfeladat-ellátása esetén a jogalkotó által meghatározottak szerint a rendvédelmi illetményalap 50-200%-os mértékéig lehet megbízási díjban részesíteni; amihez azonban havi minimum három alkalom többletfeladat-teljesítés, és az szükséges, hogy a helyettesítés időtartama a 30 napot elérje, nem foghatott helyt. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a bírói mérlegelés pusztán számszaki kimutatáson nem alapulhat; a mérlegelési tevékenységet minden esetben egyediesítve, az adott munkavállalóra nézve, valamennyi mérlegelési szempont összevetésével kell elvégezni. A jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi – a fentebb megjelöltön túlmenő – általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné azonban nem tehetette.

[22] Mindezek alapján az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, valamint (6) bekezdésének sérelmére, amelyre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A felperes által felszámított 75.000 forint munkadíj és 25.000 forint irodai költségátalány összegét – a tényvázlatban rögzítettek és a költségtérítésként felszámított készkiadás (irodai költségátalány) indokoltságát elfogadva – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint alátámasztottnak tekintette, továbbá a felperesi képviselő másodfokú tárgyaláson való megjelenését az általa felszámított 40.000 forinttal, az útiköltségét a kérelem szerinti 10.000 forinttal egyező mértékben szintén elfogadta.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 131.410 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 14.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

előadó bíró

dr. Farkas Ervin

bíró